

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Mors Spontanea, S. Pelagiae, virginis Antiochenæ: ex præclaris Encomis S. Chrysostomi; quam oppetijt, Anno Domini 309. persecutionis 8. sub Maximino in Oriente regnante.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

sepelierunt. Magna verò illic beneficia in præsentem vsque diem exuberant. Annis autem aliquot euolutis, cessante persecutione, honorificam eis basilicam ibi construxerunt, quartodecimo ab vrbe Roma milliario. Corpora verò prædictorum martyrum, à Theodoro Papa indè eleuata, & in urbem translata, recondita sunt in Basilica S. Stephani protomartyris, multaq; dona ibidem ab eo oblata. Exstant autem adhuc, vetustissimæ ipsorum sacræ imagines, musiuo opere intextæ, in eadem antiqua S. Stephani memoria, in monte Cælio posita.

MORS SPONTANEA, S. PELAGIAE, C. Bar. To 3. Annal. & in Not. Mat. R.
virginis Antiochena: ex præclaris Encomijs S. Chrysostomi; quam oppetijt, Anno Domini 309. persecutionis 3. sub Maximino in Oriente regnante,

Beaata virgo Pelagia, tanta cum voluptate Iunio. Mira alacritate properat ad mortem.
 ad mortem cucurrit, vt neque carnificum manus expectârit, neque in iudicium ingressa fuerit, sed proprij animi studio & summa alacritate, illorum sæuitiam anteuertit. Parata erat ad cruciatus, tormentaque, & omne sine olliciorum genus perferendum: sed metuebat amen, ne virginitatis coronam perderet. Cum enim capta à militibus, ad iudicem duceretur, illa se consilium mutasse prudenter simulauit: atque vt eius rei fidem faceret, vultu ipso hilaritatem præ se ferebat. Figmento igitur illo milites capti, & puellæ hilaritate decepti, humaniùs in illam se gerere ceperunt. Quæ cum ab ipsis petijisset, vt tamdiu liceret abesse, quoad ornatum sponsæ conuenientem sibi indu-

Nnn 5 due-

dueret, eundi potestatem milites ei concesserunt: quippe qui ea re non solum illi virgini gratum facturi essent, sed futurum etiam cogitabant, ut à iudice ipso magis laudarentur, si puellam veste ornatam duxissent. Illa verò consilij sui compos facta, statim se veste induit, quæ verè decora est. Cum enim animi fortitudine, & resurrectionis spe multa, se corroborasset, ad ipsius testis vestigium cucurrit, & illinc seipsam precipitem dedit.

Virgo sancta
se precipi-
tio interfu-
cit.

O puellam genere quidem & sexu feminam, animo autem ipso marem. O virginem duobus nominibus extollendam, quod in virginum grege, & martyrum choro numerata sis. O puellam ita continentem, ut neque ad spectum quidem ipso, fruendi facultatem, intemperato iudici praeberis. Huius igitur puella temperantiam, & nos imitemur, & contra voluptates ipsas victoriae trophaea erigamus. Hucusque ex D. Chrysost. Encomijs; Cui D. Ambros. haud dissimilis, lib. 2. Epist. epist. 7. ad Simplicianum, virginem hanc summo opere commendat, sanctamque nuncupat. Idemque lib. 3. de Virginibus, quaestione movens, quid super eorum meritis existimandum sit, qui se precipitauerunt ex alto, vel in fluvium demerserunt, ne in persecutorum inciderent manus, cum scriptura divina, vim sibi Christianum prohibeat inferre, hoc tandem modo eam soluit. Et quidem de virginibus in necessitate custodiae constitutis, enodum habemus assertionem, cum martyrij extet exemplum: Praecipue S. hanc Pelagiam, virginem Antiochenam, quae se precipitavit, sororesque eius duas cum matre, quae & ipsa, in undas semetipsas dederunt, adducit in medium, easque ad martyrium omnes properasse commemorat.

Cui

Cui quidē ad stipulatur D. Aug. de ciu. Dei, lib. 1. c. 6. ubi eiusdem Pelagiæ, ac sociarū martyria, in Ecclesia Catholica, veneratione celeberrima frequētari testatur; excusatq; eas, quod priuato quodam Dei consilio, sibi ipsis necē intulissent. Scribit & Athanas. in Apolog. quod nonnullæ virgines Alexandrinæ, dum grassarentur in eas Ariani, sese in puteos præcipites egerint. Sunt & alia complura de his exempla, admiranda quidem, sed non imitanda.

MARTYRIVM SS. GETVLII, CEREALIS, Amantij & Primitiui, ex eo quod est apud Suerium. Passi sunt anno Christi 138. Sixti Papæ 7. Hadriani Imp. 19.

C. Bar. Ann. Tom 2.

Getulius omnis diuinæ legis peritissimus, Hadriani Imperatoris temporibus, in Sabinorum regione, haud procul ab vrbe Roma degens, studio religionis Christianæ propagandæ mirificè flagrabat. Itaque permultos quotidie, tum ex Italia, tum Græcia cōuocabat, quos ad omnem pietatem diligēter instituebat: & alimentis rebusq; omnibus ad vitā necessarijs sustentabat. Eius rei fama cum ad aures Hadriani peruenisset, misso cōfessim Cereale Vicario, eū cōprehendi iussit. At Cerealis ingressus cubiculū, ubi Getulius magna cū audientū voluptate & profectu, de rebus diuinis differebat: Audisti, inquit, quæ à principibus edicta sint proposita: cui Getulius; Itane principū iussis parere necesse est? Tu ipse quæso, edicito, cui obtēperare æquius sit; Mortaline homini, & mox in putredinem abituro, an verò præpotētis Dei filio? Tum Cerealis; Velim inquit, edoceas, quo signo nosse liceat, cum verum Dei filium esse, quem vos tā-

Iunij 10.

Getulij humanitas in Christianos

tis